

Udtalelser, der gik ud paa endnu mere at fremme Hesteavlens Udvikling i den Retning, og paa, at man i Sylland skulde helt høre op med at præmiere lettere Heste. Samtidig altsaa med at vi gjøre dette, og gjøre det med Fordel, siger den ærede Minister: Ja, men nu ville vi forhøje Prisen paa de mindre Heste ved at lægge Told paa dem. Men vil man fordyre de mindre, lette Heste, som vi ikke finde det tjenligt at lægge til i Sylland, ville de mindre Bemidlede, saa snart de blive dyrere, lægge sig efter at tillægge disse Heste, og altsaa vil, hvad vi paa den ene Side søge at fremme ved Præmieringen, blive modarbejdet paa den anden Side ved Tolden. Jeg tror ogsaa, at man tilbøielig er i Ford med paa Verne at gaa frem i samme Retning. Skulle vi virkelig bringe hele vor Hesteavl til et saa rationelt Standpunkt, er der ikke Tvivl om, at vi ikke alene til de mindre Bemidlede ville behøve de svenske Heste, men vi ville ogsaa til de Formuende behøve Hjør- og Rideheste, men da er der dog ingen Grund til, fordi de Andre lægge Skat paa vore Heste, at sige til Folk her i Landet: Saa skulde I ogsaa betale de Heste, som I nødvendigvis maa indføre fra andre Lande, idet vi ikke selv producere dem her, dyrere! Kun som Formuekat kunde man tænke sig dette, til Støtte for Agerbruget kan det aldrig være. Det andet Exempel, som den høitærede Minister nævnte — saavidt jeg hukker, udtalte han sig omtrent saaledes — var, at han fandt det rimeligt, at vi, naar Sverig lagde Told paa Korn og paa Mel, gjorde det samme; at vi saa ogsaa støttede vort Agerbrug ved ogsaa at lægge Told paa Korn, og jeg tror ogsaa, han lagde, en Told paa Mel; i det Mindste mente han, at det var berettiget at støtte vor Mølleindustri. Jeg tror, at det var saaledes, den høitærede Minister udtalte sig. Det forekommer mig, at det at ville støtte Mølleindustrien og Jordbruget ved Told paa Korn eller selv Told paa Mel bliver selvmodsigende. Vore Møllere have ubetinget lidt derved, at Sverig forbyder dem som hidtil at indføre Mel uden Told eller uden høi Told, men derved at vi gaa hen og lægge Told paa Mel, kan jeg ikke se, at vore Møllere vilde tjene det Allermindste. Foreløbig forsynne de nemlig hele vort Land med Mel og kunne desuden eksportere Mel, men det, som de eksportere, kunne de jo ikke faae høiere Pris for, og da vi ikke væsentlig importere Mel, er det, da vor Export ubetinget ikke vil blive saa meget for, at der kan være Tale om, at den kan spille nogen Rolle, umuligt, at de derved kunne faae høiere Priser. Men selv om

de kunde det, indser jeg dog virkelig ikke, hvorfor hele Befolkningen skal betale sit Brød dyrere for at støtte den Del af Befolkningen, der er knyttet til Mølleindustrien, som vel i det Høieste med Arbeidere og Alt kan regnes til at være ca. 5—6,000 Mennesker her i Landet. Men gaa vi til en Korntold, saa maa den jo absolut virke hæmmende paa Industrien. Vi indføre vel omtrent det samme Kvantum Hvede, som vi udføre, eller maaste knapt nok; men al vor Hvede eller den største Del af den Mængde Hvede, der udføres her fra Landet, gaar ud i forarbejdet Tilstand. Naar vi nu ikke længere kunne udføre, fordi der forbydes Import i andre Lande, saa lide baade de, der importere, og de, der eksportere, Tab derved, og selve Møllerne tabe derved, thi den Hvede, vi ville eksportere, kan der ikke faas høiere Pris for, end Verdensmarkedet giver. Forbyde vi Hvede at komme herind ved at lægge Told derpaa, saa maa vi sælge vor egen Hvede her, men Møllerne kunne ikke give høiere Pris derfor end den, som Melpriserne paa Verdensmarkedet betinge, og de ville lide en Hindring i deres Evne til paa Verdensmarkedet at kunne konkurrere med andre Landes Fabrikata af Hvedemel, idet saavidt jeg veed, for at det færdige Produkt kan konkurrere med andre Landes Hvedemel, nødvendiggjøres en Til sætning med fremmede Hvedearter, særlig fra de varmere Egne; altsaa man vil lægge Mølleindustrien en væsentlig Hindring i Veien ved at lægge Told paa Hvede. Skulde der lægges en Told paa Hveden til Støtte for Mølleindustrien, skulde Mølleindustrien have Understøttelse, saa maatte Tolden væsentligt komme til at hvile ikke paa Korn, men paa Kornaffald, paa Hvedeklid; det vilde hjælpe. Men nu vil jeg dog henstille til den ærede Minister og til det ærede Thing, om det vilde være rigtigt at lægge Told paa Hvedeklid, thi vi maa huske paa, at samtidigt med, at eet Fodermiddel stiger, stige alle; men værst vilde det være, om der blev lagt Told paa Hvedeklid, thi hele vort Jordbrug bruger uhyre Mængder af Hvedeklid, som er det bedste Fodermiddel i Meierierne. Enhver Forhøielse af Fodermidlernes Pris vil være et Slag imod vort Jordbrug, og dette staar saaledes nu, at det næppe kan taale at blive tilføjet yderligere Slag af den Art. Hvad iøvrigt Tolden paa Korn angaar, som den ærede Minister vil give Jordbrugerne for at hjælpe dem, da har jeg tidligere her udtalt mig derom. Jeg skal dog ganske kort sige, at hvis vi tænke os, at der var en Told paa Rug, saa vil jeg dog spørge, hvorledes Syl-